

Sobre la mobilització a França contra la reforma de les pensions

En aquesta carta setmanal reproduïm -amb alguns cometaris- un article de Pierre Valdemienne, publicat a Informations Ouvrières nº 724, de l'1 de febrer, a tall de balanç de les últimes manifestacions celebrades en diferents ciutats de França contra la proposta de reforma del sistema de seguretat social impulsada pel govern d'Emmanuel Macron. Una reforma que el govern francès titlla de “necessària”, quan, igual que a Espanya, la caixa de la Seguretat Social a França és autosuficient, si no fos -a França- pels milers de milions d'exempcions de cotitzacions empresarials decidides pels diversos governs, amb l'excusa de “crear ocupació”, i finançades per la pròpia caixa del sistema de jubilació. I a Espanya per la derivació de fons per a “despeses impropis” (d'aquí l'exigència d'auditoria de la caixa de la Seguretat Social aixecada per la COESPE).

Just és assenyalar que l'endemà l'1 de febrer més d'un milió de treballadors anglesos de diversos sectors: Sanitat, ensenyament, transports es van manifestar i van anar a la vaga per augments de salaris i contra les despeses militars. Un veritable renéixer de la classe obrera britànica després dels negres anys de l'època de Thatcher.

Manifestacions monstruoses arreu del país: l'executiu s'enfronta a un rebuig de profunditat sense precedents

Aquest dimarts 31 de gener, dia de vaga i manifestacions convocades per totes les organitzacions sindicals, la població va sortir als carrers, en massa. La mobilització decidida dels treballadors no només no es debilita, sinó que s'intensifica, cosa que provoca fortes preocupacions a la cúpula de l'Estat sobre la capacitat de mantenir aquesta reforma, fins i tot a l'Assemblea Nacional.

“Esperar. I rectificar la situació abans que sigui massa tard”. És un estímul en forma d'advertència que el diari Le Monde (30 de gener) dirigeix a l'executiu, l'índex de popularitat del qual ha estat en caiguda lliure durant quinze dies, especialment després de la gran vaga del 19 de gener.

Un element significatiu del descens del govern a l'infern és el cas dels pensionistes,

que constitueixen el cor de l'electorat macronista, i que s'oposen majoritàriament a la “reforma” de les pensions, segons les últimes enquestes.

La qüestió es simple : com més intenta l'executiu justificar la “reforma”, més s'estén el rebuig entre la població. Emmanuel Macron ha entès això i va lamentar la necessitat d'haver de convèncer: els elements del llenguatge han canviat durant una setmana, ja no correspon al govern defensar una “reforma justa” sinó una “reforma indispensable” i “necessària”.

L'Executiu es llança cap endavant...

En aquest sentit hem d'interpretar les declaracions -en forma de provocació- del primer ministre, qui va declarar el diumenge 29 de gener que l'ajornament de l'edat de jubilació a 64 anys “ja no és negociable”.

El mateix to provocador del ministre de l'Interior a les columnes del parisenc el mateix dia, per a qui “la feina no és una malaltia”. O el vídeo del ministre de la Funció Pública, Stanislas Guerini, destinat als funcionaris públics, que va provocar una veritable protesta, provocant la reacció de la confederació FO – que “denuncia la propaganda del govern” – i de la CGT, Céline Verzeletti, cosecretaria general de la Unió Federal de Sindicats de l'Estat, que tuitejava: “Negació de la democràcia, falsa propaganda, segrest d'arxius. Vergonyós”. Per no parlar de les declaracions extraterrestres de la diputada del grup Renaissance Claire Guichard (suplent del ministre delegat de Comptes Públics, Gabriel Attal) sobre el personal que acompanya els estudiants amb discapacitat (), o les confessions assumides per Franck Riester, ministre de Relacions amb el Parlament, recolzat per Clément Beaune i Stanislas Guerini (una altra vegada!) sobre el destí reservat a les dones per la “reforma” ()

... I es troba amb el mur de manifestacions i vagues

La resposta a totes aquestes provocacions no es va fer esperar: aquest dimarts 31 de gener, un dia de vagues i manifestacions convocades per totes les organitzacions sindicals, la població va sortir als carrers en massa. La força de la vaga i les manifestacions del 19 de gener ha donat confiança a tots els d'aquest país, que

rebutgen la reforma i volen que es retiri.

Així, arreu, les manifestacions, cada vegada i sempre convocades pels sindicats units, són més nombroses que el 19 de gener i trenquen nous sostres: 3.500 a Abbeville (que seria la major manifestació de la història de la ciutat), 10.000 a Foix (per a una ciutat de 9.700 habitants), 10.000 a Montauban (davant 6.000 el 19 de gener), 12.000 a Béziers (davant 10.000), 65.000 a Nantes (davant 55.000), 80.000 a Toulouse (davant 50.000), 250.000 a Marsella (davant 140.000), 500.000 a París (davant 400.000)... Els talls són encara més densos, amb una presència massiva de joves (més de 150.000 segons les organitzacions); una vegada més, hi ha moltes delegacions del sector privat (Thalès a Niça, per exemple), i d'empleats que no estan acostumats a manifestar-se (com els empleats de les notaries) i molts “manifestants primerencs”, cosa que diu molt sobre el ferment continu a la població...

Paral·lelament, la vaga és molt seguida, sobretot en el transport, especialment a la RATP i SNCF : en aquest sector, no hi ha trens interurbans, 2 TER de cada 10, 1 regional (a la regió de París) de cada 10 ... A les refineries, entre un 70 i un 100% de vaguistes. A la refineria de Feyzin (Roine), la vaga es renova l'1 de febrer.

El que s'expressa en aquestes manifestacions: un fart, una ira dirigida contra Macron, la seva política, el seu govern, el seu món i que cristal·litza en la demanda de la retirada de la reforma.

La demostració de força dels treballadors repercuteix en tots els nivells

Enfortida per la unitat de tots els sindicats per exigir la retirada de la “reforma” de les pensions, la mobilització decidida dels treballadors no només no es debilita, sinó que s'intensifica. Lo que provoca fortes preocupacions a la cúpula de l'Estat sobre la capacitat de mantenir-se, fins i tot a l'Assemblea: l'expresident de la República, François Hollande, tem “un poderós moviment social unitari, que pot, al seu torn, desintegrar l'acord parlamentari” (Le Monde, 30 de gener).

Ja estan apareixent esquerdes: els vint diputats del grup Liot (), propers a la majoria,

han anunciat que no votaran a favor de la “reforma”. A les files d’Horizons, el partit polític de l’ex primer ministre d’Emmanuel Macron, Edouard Philippe, sis diputats planegen abstenir-se o votar-hi en contra. Pel que fa als Republicans, el diari patronal L’Opinion (30 de gener) es pregunta: “Els 62 membres del grup LR donaran suport finalment al text del govern? Ningú té la resposta, ni tan sols els diputats de LR. Van presentar 633 esmenes que sorprenentment apunten a suavitzar la reforma: limitar les contribucions a 43 anys per a carreres llargues (en lloc de 44), clàusula de revisió el 2027, ajornament de l’entrada en vigor de la reforma al 2024 en lloc del 2023 ... Hauríem de veure les condicions del seu suport?” Per no parlar de l’oposició entre els diputats de la pròpia majoria, que van anunciar la seva intenció de no votar a favor del text tal com està.

La qüestió de la prolongació de la vaga

fins a la retirada del projecte està sobre la taula

Mentre que els debats a l’Hemicicle han de començar el dilluns 6 de febrer, la data d’una convocatòria de vaga al sector energètic i la vigília d’una convocatòria d’una vaga renovable a la SNCF i a les refineries, el rebuig que està arrelant a tot el país i l’absència d’una majoria al Parlament enllesteixen l’horitzó de l’executiu.

I no són els resultats de les recents eleccions parcials els que li puguin tranquil·litzar: malgrat les taxes rècord d’abstenció, a Charente, per exemple, el candidat de La France Insumise-Nupes, René Pilato, va augmentar en 8 punts en la primera volta i va guanyar en la segona, contra el diputat sortint d’Horizons, Thomas Mesnier. Aquest últim va declarar que “hi ha hagut un efecte pensions en els últims dies. La gent va venir a votar a la segona volta quan no va participar en la primera”.

En negar-se a escoltar arguments de sentit comú, el cap d’Estat i el seu govern són plenament responsables de la situació i les seves conseqüències. En una democràcia, escoltar el poble és millor que totes les objeccions que el mateix executiu ha renunciat a defensar; i amb raó, perquè són les de la minoria d’exploitadors i capitalistes, que obtenen del govern un augment vertiginós en el pressupost de les forces armades (+ 30%), l’escalada de lliuraments de tancs i fins i tot avions, ara qüestionats fins i tot dins de l’Assemblea Nacional.

Recolzats per la força política de FI i Nupes, enfortits per la unitat de les organitzacions, els treballadors han tornat a indicar que no tenen intenció d’acceptar ser saquejats per tot arreu. Tenen raó. La qüestió de la renovació de la vaga ja està sobre la taula. El rebuig de tota aquesta política mortal per a totes les categories explotades és legítim, tots els mitjans per tenir èxit també.

Els nostres compromisos...

LLANAMAMIENTO INTERNACIONAL

Como integrantes del movimiento sindical y popular generamos sus objetivos y nuestra finalidad y organizamos acciones del mundo entero para realizarlos en colaboración con los trabajadores de todos los países...

Denunciamos que con la intención de destruir el Estado de Derecho se ha aprobado el día 24 de noviembre, tras cientos de horas, el aumento de los salarios...

En el ámbito de la lucha contra el capitalismo imperialista y el imperialismo de los Estados Unidos...

En esta ocasión los trabajadores de España se unen al movimiento internacional...

¡No a la guerra!
¡Prepárenos el 8 de marzo!
Guerra a la guerra

INFORMACIÓN OBRERA
El gran libro de la lucha de clases

Un año de guerra ¡Basta ya!

¡No a la guerra!
¡Prepárenos el 8 de marzo!
Guerra a la guerra

REPUBLICANAS

CONVOCATORIA REUNIÓN ESTATAL MUJERES REPUBLICANAS

8 DE FEBRERO 2023

¡NO A LA GUERRA!
¡PREPAREMOS EL 8 MARZO!
GUERRA A LA GUERRA

Campanya d’extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L’elaboració i enviament d’aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l’edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l’any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org
Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la I.O. Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta